

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

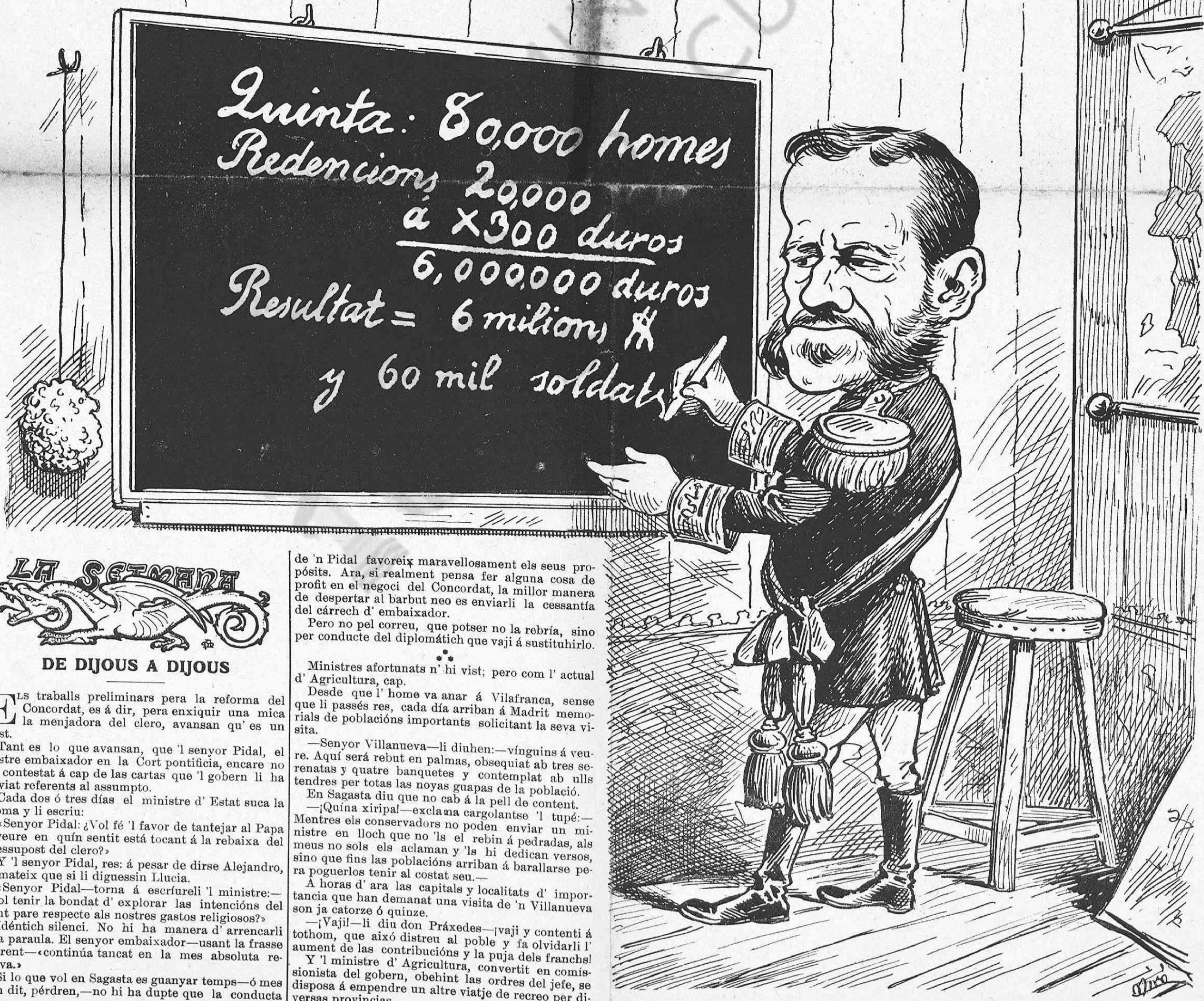
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LA QUINTA DE 'N WEYLER Ó NEGOCI RODÓ

LA SEMANA DE DIJOS A DIJOS

ELS treballs preliminars pera la reforma del Concordat, es á dir, pera enxiquir una mica la menjadora del clero, avansan qu' es un gust.

Tant es lo que avansan, que l' senyor Pidal, el nostre embaixador en la Cort pontificia, encare no ha contestat á cap de las cartas que l' govern li ha enviat referents al assumpto.

Cada dos ó tres dias el ministre d' Estat suca la ploma y li escriu:

«Senyor Pidal: ¿Vol fé l' favor de tantejar al Papa y veure en quin sentit está tocant á la rebaixa del pressupost del clero?»

Y l' senyor Pidal, res: á pesar de dirse Alejandro, lo mateix que si li dignessin Lluçia.

«Senyor Pidal—torna á escriureli l' ministre:—¿Vol tenir la bondat d' explorar las intencions del Sant pare respecte als nostres gastos religiosos?»

Idéntich silenci. No hi ha manera d' arrencarli una paraula. El senyor embaixador—usant la frase corrent—«continúa tancat en la mes absoluta reserva.»

Si lo que vol en Sagasta es guanyar temps—ó mes ben dit, pérdren,—no hi ha dupte que la conducta

de 'n Pidal favoreix maravlosament els seus propòsits. Ara, si realment pensa fer alguna cosa de profit en el negoci del Concordat, la millor manera de despertar al barbut neo es enviarli la cessantia del càrrech d' embaixador.

Pero no pel correu, que potser no la rebria, sino per conducte del diplomátich que vaji á sustituhirlo.

Ministres afortunats n' hi vist; pero com l' actual d' Agricultura, cap.

Desde que l' home va anar á Vilafranca, sense que li passés res, cada dia arriban á Madrit memorials de poblacions importants sollicitant la seva visita.

—Senyor Villanueva—li diuhen—vínghens á veure. Aquí será rebut en palmas, obsequiat ab tres serenatas y quatre banquetes y contemplat ab ulls tendres per totas las noyas guapas de la població.

En Sagasta diu que no cab á la pell de content.

—Quina xiripa!—exclama cargolantse l' tupé.—Mentres els conservadors no poden enviar un ministre en lloch que no 'ls el rebín á pedradas, als meus no sols els aclaman y 'ls hi dedican versos, sino que fins las poblacions arriban á barallarse pera poguerlos tenir al costat seu.

A horas d' ara las capitals y localitats d' importancia que han demanat una visita de 'n Villanueva son ja catorze ó quinze.

—Vajil!—li diu don Práxedes—vaji y contenti á tothom, que aixó distreu al poble y fa olvidarli l' augment de las contribucions y la puja dels franchs!

Y l' ministre d' Agricultura, convertit en comissionista del govern, obehint las ordres del jefe, se disposa á emprendre un altre viatge de recreo per diverses provincias.

—Y vels'hi aquí de quina manera mes senzilla un hom arreplega quartos... y quintos.

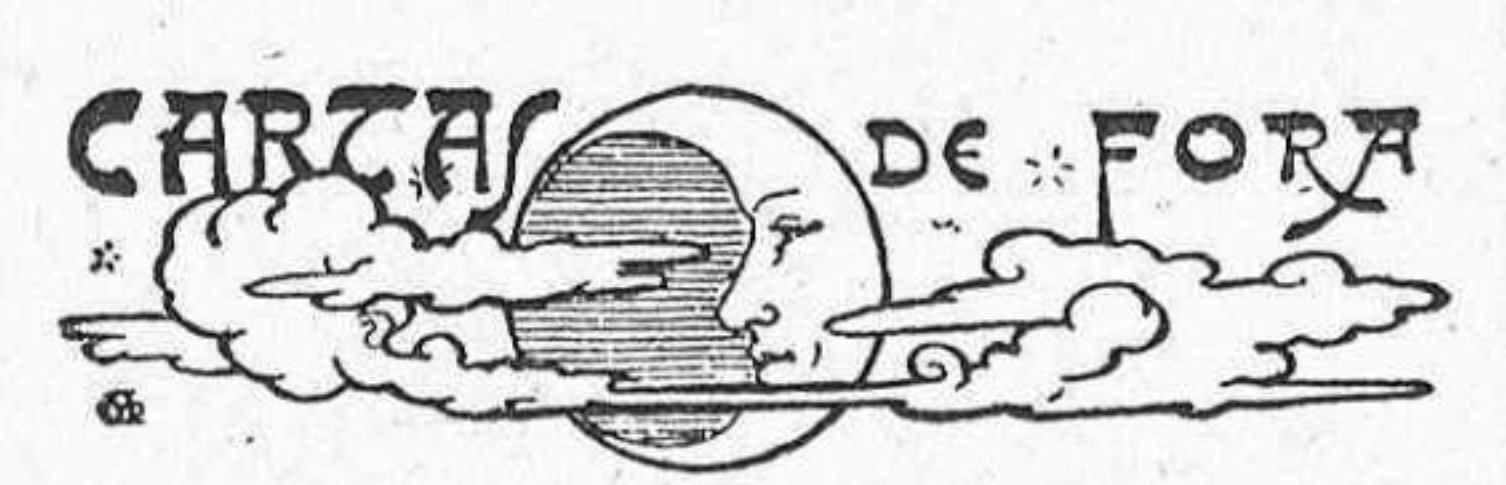

L'almirant ministre porta una missió secreta y de gran trascendencia: la de buscar aliansas, ab alguna ó algunas de las grans potencies.

Perque negoci entaulat per en Moret—sempre que no's tracti dels seus particulars—negoci penjat.

Un'altra batalla carca-catalanista. Dimecres á mitja nit, en commemoració de la defensa de Barcelona contra las tropas de Felip V...

Pero ¡ay! la policia, que á la quenta no está per coronacions, sorprengué als segadors en la seva tasca y se'n endugué un destacament al Govern civil.

BLANES, 4 d' setembre. Lo diumenje passat se celebrá á n' aquesta vila la professó de Jubileu ab assistencia de todas las devotas de 'n Jaumet y en Carlets, tenorios respectius de la Sagrada Familia y nostra parroquia.

Y lo més bonich de aquesta manifestació... (no sabem quin nom donarli) lo més bufó y ridícul de tot alló, era véurehi també ab sa divina misericordia aquell jovent ilustrat y distingit que's titula catalanista; aquell jovent regenerador del poble, aquell jovent de idees avansadas y moralisadoras...

RIUDEVIELLES, 9 d' setembre. El campaner d' aquest poble tan aficionat á tocar las campanas quan feya mal temps perque després ab l' escusa de que allunyava las tamborinadas, arreplegava grá dels pagoses babaus, ara está d' alló més enfadat y diu que no vol tocar més perque aquells, escarmentats d' una cullita qu' han perdut á conseqüencia d' una pedregada, no li volien donar propina.

BADALONA, 10 d' setembre. Un día de la senmana passada vingué á n' aquesta ciutat un del barret de teula. Aná á l' iglesia de Santa Maria y allí digué que qui li dongués una pesseta salvaria una ánima de las criaturas espanyolas que residían á Xina quan hi havia la guerra; davant lo qual no mes feu que passar la bassina y en un instant la tingué que buydar.

DEL TRANSVAAL

Rebent cada dematí una pallissa que l' balda y cada tarde una tunda que l' deixa sense paraula, el célebre Kitchener, jefe del exercit d' Africa va prosseguint pas á pas sa inverosímil campanya, omplint de sorpresa al mon y al govern inglés de trampas.

Pobre ex-valent Kitchener! ¡Quina serie de castanyas més grossas, més punxugadas y més ben esclabadas! D' aquella caballería no'n queda apenas ni rastre, els trets d' aquells grans canóns li han sortit per la culata, els célebres trens blindats no han fet més que moixingangas y aquell numerós exercit tan ardit, tan formidable, que l' públic manso de Londres ja s' creya menjantse l' Africa, jeu repartit entre 'ls sots que una trista creu senyala y 'ls llits mal desinfectats dels hospitals de campanya.

Y aquells panarras, aquells boers desgraciats que l' Cid de la Gran Bretanya s' havia d' empassar crusos l' endemá de l' arribada, continúan cada día saudintli la badana, sorprendentli 'ls campaments, copantli las avansadas, reventantli 'ls trens blindats y acabantli ab santa calma els regiments, els diners y, sobre tot, las agallas.

ELS ÚLTIMS MONOS

Is cambis han rebassat la xifra del 40 per cent. Un franch, qu' es la moneda patró pera fixar el valor dels objectes, ens costa avuy als espanyols una pesseta y quaranta céntims.

No es fácil que 'ls franchs se detinguin en la seva marxa ascendent; tant com mes pujin, á major preu haurém de adquirir á Espanya tots els objectes necessaris á la vida, fins aquells que no's produeixen al extranger.

Agrava aquesta situació penosísima la quantia extraordinaria dels tributs y dels impostos, cada día mes onerosos. El consumidor, donchs, (y tots ho som de consumers) se troba com colocat entre dos focs, y sense defensa possible: tothom el fusella: els cambis per la cara, el govern per l' esquena.

Aixís s' explica que tot puji de preu. Els propietaris de fincas urbanas aumentan els lloguers perque á n' ells els han aumentat las contribucions.

Els venedors de comestibles elevan fins als núvols els queviures, per la doble rahó de l' agravació dels tributs y l' elevació dels cambis. Y tot puja á un mateix compás: el pá, la carn, el bacallá, las patatas, tot, enterament. Els culliters no saben que ferse del vi, y á las ciutats casi no se'n pot beure per efecte del impost de consums que á Barcelona, á lo menos, excedeix en preu al import actual de la mercancia.

Personas que avants vivían desahogadament de la rendeta que percibían, ó del sou que guanyavan passan avuy mil apuros pera provehir á sas necessitats mes indispensables. Y si tot aixó 'ls succeeix als que posseheixen alguna cosa ¿que 'ls hi ocorrerá als que no contan ab altre element que l' seu esfor corporal? ¿Qué 'ls hi ocorrerá als pobres obrers?

Tot ha pujat, menos els jornals. Aquests iguals son avuy que tot costa l' doble que quinze ó vint anys enrera que tot costava la meytat. ¿Cóm pot alimentarse l' obrer? ¿Cóm pot crear una familia? ¿Cóm pot donar pá als seus fills? Aquest problema de la carestía de las sustancias alimenticias, es per la seva imperiositat, un dels més tremendos de tots quants puguin presentarse. Té una trascendencia extraordinaria. Els seus efectes no se cenyeixen sols al temps actual, sino també y de una manera molt efectiva al porvenir.

En nom de la humanitat cal protestar de un estat de cosas que 'ns ha conduhit á un extrém tal de degeneració, y al qual els homes de la monarquia ni tan sols se preocupan de posarhi l' més petit remey. De primer varen xuclarse á la nació; y ara s' estan xuclant als espanyols, comensant pels mes infe-lissos, pels més dignes de atenció, pels obrers que s' extenuan practicant la santa virtut del treball qu' ells no han conegut may.

En López Dominguez y en Tetuan van quedarse mirantse. —Un nou partit... ¿Per qué no? Y ja van serhi. Els tres proheys tragueren las sévas respectivas fullas de serveys y comensaren, l' un darrera l' altre, á alabar-se cada hù á sí mateix ab la major modestia.

En López Dominguez y en Tetuan van quedarse mirantse. —Un nou partit... ¿Per qué no? Y ja van serhi.

En López Dominguez y en Tetuan van quedarse mirantse. —Un nou partit... ¿Per qué no? Y ja van serhi.

En López Dominguez y en Tetuan van quedarse mirantse. —Un nou partit... ¿Per qué no? Y ja van serhi.

En López Dominguez y en Tetuan van quedarse mirantse. —Un nou partit... ¿Per qué no? Y ja van serhi.

En López Dominguez y en Tetuan van quedarse mirantse. —Un nou partit... ¿Per qué no? Y ja van serhi.

En López Dominguez y en Tetuan van quedarse mirantse. —Un nou partit... ¿Per qué no? Y ja van serhi.

En López Dominguez y en Tetuan van quedarse mirantse. —Un nou partit... ¿Per qué no? Y ja van serhi.

En López Dominguez y en Tetuan van quedarse mirantse. —Un nou partit... ¿Per qué no? Y ja van serhi.

En López Dominguez y en Tetuan van quedarse mirantse. —Un nou partit... ¿Per qué no? Y ja van serhi.

de ser el que han constituhit els senyors Romero Robledo y companyia. No son joves aquests fulanos, es veritat: sumada la edat dels tres, no se'n hi falta gayre si no surt un total de dos sigles; pero la seva barra, la seva despreocupació, la tranquilítat ab que encare gosan obrir la boca... ¿s' ha vist res més fresch, més robust, més vigorós?

«A reynat nou, nous partits.» Si ab aquestas inspiradas paraulas no s' aludeix directament al partit de las tres momias, ¿á quin s' aludirá donchs?

«No hi fa res—va respondre en López Dominguez:—jo soch militar, duch la màniga plena d' entorxats y l' pit de condecoracions, y en una situació com la que nosaltres estém cridats á constituhir hi va molt bé un sabre á la presidencia.

«Tinguin present—observá l' de Tetuan—que jo soch gran d' Espanya, duch y qué sé jo qué més, y que donada la meva respectabilitat sería un botxorn arrebatarme la jefatura.

«Pues si el president no soch jo—digué en Romero,—deixemho corre. —Lo mateix dich si no 'm fan president á mí—replicá en López Dominguez.

«Idem de lienzo, caballers,—va exclamar el duch de Tetuan. Pero aquesta dificultat, gracias al patriotisme de tan bellas personas, ja está solucionada.

L' arreglo es aquest: quan el nou partit puji al candellero, els jefes del govern serán tres: dilluns, en Tetuan; divendres y dissapte, en López Dominguez. Els diumenjes, en virtut de la lley del descans obligatori, no farà de jefe ningú.

«Bonica temporada se 'ns prepara! Fem vots perque l' triunfo del nou partit coincideixi ab l' época de las máscaras. Aixís, en lloch de tenir un Carnestoltas, ne tin drém tres.

FANTÁSTICH

LA CARICATURA AL EXTRANGER

LA PENITENCIA.—Durant un mes seguit, tiraréu cada día una pesseta á la caixa de las ánimas. (De L' Assiette au beurre.)

En tranvia. (Del Lustige Blatter)

